

esendbemerült házban. Tisztán éreztem ekkor: e borzalmas órában, melyben annyi vér folyik s melyben annyi bűn, aljasság és gyűlölet arat — tisztán éreztem, hogy *ez az ember is itt él mivelünk e földön*. Ül nyugodalmasan Isten színe előtt és dolgozik, úgy, ahogy tud, annyit, amennyit bír és minden erejét megfeszíti érettünk, legfőképpen most, élete estéjén.

És nem történik ez hiába.

Mert a földkerekség ágyúinak mennydörgése s a milliótonnás bombák üvöltése az örökkévalóságban igazán halkabbak, mint ennek a *kereszténynék* egyetlen fohásza.

(D. Zs. fordítása)

OTTÓ EMIL:

ŐSZI SZERENÁD

Hogy száll zizegőn hajad és lebegő
fényel teleszórt a csodás levegő
s kék pára lobog fel a domb tetején —
látom szemed izzik a csók elején.

A fák hanyagul vetik a levelet.
Miért játszik az ősz mai nap teveled?
Oly furesa, dorombol a szél, zakatol
és barna hajadba suhogva hatol,

a fákra oson fel a szürkület és
széttólul a köd, paripán üget és
immár tovaszáll a nap és jön a hold:
ó, éneked édes a fényre dalold!

Bíborlik a lány telehold, a parázs.
Elhalkul a szél; zene zsong; s a varázs
fájó dala zeng ma remegve szaván
s elringat a lant lila árnyú dalán:

Hogy mondhatom el kicsi most ami máj?
szívem veri, hallani, hallani már;
egy távoli dal dudolássza nekünk,
hogy őszbe borult be a tiszta egünk.

ŐSZI ELÉGIA

Lassudan illan a nyár. Lila árnyaival takarózik
puhán a buggyanó gyümölcs:
Telten alélnak a lágy

körték is: zamatos, húsos, busa testük az ágon
túlérve ring; testük, mely csak
vad harapásra való.

S így a többi gyümölcs is. A kerteken átsuhanó szél
ma lagymatag száll sok virág
hullt haja, szírma között.

Néma legyintéssel haladok tova. Villog a hangán
az őszi fény remegve; a
a dália zörg fagyosan.

Távol a bólongó jegenyék fura, nyílegyenesre
szökellő gallyain zsong az
őszi mogorva halál.

Hallgatok én már: nincs, ó nincs szavam erre a lassú
bomlásra; vad halál csörg a
lanka bozótjaiban.

Búcsúzóma. Az ős fonnyadt, aranyos levelekbe
sodor, haláltáncos, riadt,
reszketeg árnyaival. —

Tücskök, víg dalosok! zengjétek a dalt a tavaszról:
a szép tavaszt, a tűnt tavaszt
kellene most a csodás

dalba zenélni, bohó rímekbe ragadni. S a csalfa,
sebes szelek szárnyán szökő,
elsuhogó örömet.

Búcsúzóma. Szerelem, te maradj nekem és piros ajkad
esókolja esordult ajkam! — Ó,
lassudan illan a nyár...

AKVÁRIUMBAN

Bíbor tavak pirosló parázsa
lebeg itt és a bársonyos vadon,

az óceán zenélő varázsa
ring ritmusban izamos halakon.

Ó, bíbor és zöldeslila csíkok
a tengeren, vad fények, omlatag

loccsanások, habokba hasított
árnyak: társaim, hűstestű halak, —

jó lenne lemeríteni mélyebb
vizekre aranyoskék testemet,

hol a medúzák lágy teste méreg-
zöldben fodrozva remeg.

Szép pikkelyeimet fölborzolja
az iszony, az áttetsző víz alatt.

Cuppogó testem üveg horzsolja
s kint fények, lila fények játszanak!

Ottó Emil